

VLAAMSCHE VEREENIGING VOOR RESERVEOFFICIEREN (VVRO), werd opgericht door industrieel Tony Herbert, nadat in december 1937 Jef Rombouts in *De Standaard* alle Vlaamse reserveofficieren opgeroepen had om zich te verenigen als reactie op de eentalige Union nationale des Officiers de Réserve (UNOR).

Op 8 februari 1938 bracht Herbert 18 reserveofficieren bijeen voor een voorbereidende vergadering, terwijl in verschillende Vlaamse kranten een oproep verscheen. Op 10 april werd de VVRO te Brussel gesticht. Op dat ogenblik waren reeds 532 reserveofficieren toegetreden. De VVRO gaf vanaf 11 juli 1938 een tijdschrift uit met de sprekende titel *Weerkracht en Volk*, "Maandblad voor Nationale Opvoeding en Bevordering van de Weerbaarheidsidee". De vereniging besteedde uiteraard veel aandacht aan de taaltoestanden in het leger, maar wilde tegelijkertijd ook de Vlamingen aanzetten een militaire loopbaan te kiezen.

Daarnaast werd de onwrikbare trouw aan de koning verkondigd. De VVRO kende een groot succes en had aan de vooravond van de Tweede Wereldoorlog een 3000 leden.

Vrij snel kwam de vereniging in botsing met de Franstalige UNOR, maar onder druk van Vlaamse UNOR-raadsleden werden onderhandelingen met de VVRO aangeknoopt, zonder dat er echter een definitief akkoord bereikt werd.

Herbert ondervond vele moeilijkheden toen hij de vereniging officieel wilde laten erkennen door de militaire overheid. Deze erkenning was nodig wilde de VVRO in de kazernes kunnen doordringen. Vooral de militaire eis niet aan taalstrijd deel te nemen viel in slechte aarde. Om de laatste hinderpaal voor de erkenning weg te werken liet Herbert zelfs het woordje 'Vlaamsche' uit de naam van de vereniging weg. Herbert waarschuwde wel onderstafchef generaal Vantrooyen dat dit "offer (...) dat door vele kringen in Vlaanderen niet zal begrepen worden" geenszins een verzaking betekende van het Vlaams programma "waarop geen toegeving van onzentwege kon verwacht worden". De erkenning kwam er op 3 maart 1939. Om de interne weerstand te overwinnen liet Herbert in de notulen inschrijven dat de wijzigingen naar de letter aanvaard werden, maar dat de oude bepalingen naar geest en draagkracht behouden bleven. Toen hij echter bij de principiële verklaring de verzoening weermacht-volk op het voorplan schoof en de indruk gaf de taalstrijd op de achtergrond te plaatsen, namen einde maart Rombouts en enkele anderen ontslag uit het bestuur. Ze bleven wel lid.

Tijdens de oorlog hield Herbert contact met enkele raadsleden en waarschuwde voor de **collaboratie**. Hij hoopte zijn reserveofficieren te kunnen inzetten bij een mogelijk machtsvacuüm op het einde van de oorlog. Met de nieuwe voorzitter van de UNOR werden de besprekingen verdergezet.

Na de oorlog verloor Herbert zijn interesse in de vereniging. De collaboratie van een aantal raadsleden had hem zeer ontgoocheld. Daarnaast was er zijn belangstelling voor *De Nieuwe Standaard*. De VVRO kwam op 30 maart 1946 nog eenmaal bijeen. Onder de nieuwe raadsleden bevonden zich **Jef van Bilsen** en **Louis Roppe**. De VVRO werd opgenomen in het *Nationaal Verbond der Reserveofficieren* (NAVRO), waarvan Herbert in 1947 ondervoorzitter was.

LITERATUUR: R. Boijen, 'In de rand van het vervlaamsingsproces in het leger. Tony Herbert en de 'Vlaamsche Vereeniging voor Reserve-Officieren' (V.V.R.O.)', in *Belgisch Tijdschrift Militaire Geschiedenis*, jg. 27, nrs. 1-2 (1986), p. 51-73 en p. 157-176; – id., *De taalwetgeving in het Belgische leger (1830-1940)*, 1992.

RICHARD BOIJEN